

Kč bez ohledu na skutečnou hodnoty této měny, není příčiny, proč by věřitelé, jichž pohledávky znějí na marky německo-říšské, mohli požadovati více, než kolik činila marka ve zdejší měně podle svého dočasného kursu, zejména, proč by se jim mělo dostati rovnocenné hodnoty podle původní zlaté hodnoty bez ohledu na pozdější pokles marky a na nynější hodnotu zdejší měny. Sporné priority zněly sice na německé marky, byly však splatné i v tuzemsku, kde měl dlužník výslovné právo platiti také v K, nyní v Kč podle kursovní hodnoty markové. Jen tato kursovní hodnota byla rozhodná při přepočtu marky na Kč, byť i v čas hodnoty poklesla téměř na 0. Důsledky toho musí nésti jen věřitelé, jichž pohledávky v tuzemsku splatné a také splacené zněly na tuto znehodnocenou měnu. Ani německého zákona o zhodnocení nelze tu použiti ke zhodnocení sporných pohledávek. Proti tomu mluví již skutečnost uvedená vedlejším intervenientem, že čs. stát upravil zvláštním zákonem, t. j. zákonem čís. 52/28 sb. z. a n. povinnost státu co do titrů předválečného dluhu zajištěného, aniž pojal do úpravy té i sporné priority. Tím upravil čs. stát valorisaci jen co do určitých pohledávek znějících na cizí měny, ne však obecně, a je proto valorisace ostatních pohledávek toho druhu znějících na cizí měnu tím vyloučena. Zbývá vyřešiti ještě námitku dovolání vedlejšího intervenienta opřenou o § 17 zákona opatrovníckého. I po této stránce posoudil odvolací soud věc správně po právní stránce, že právo na výmaznou kvitanci náleží mezi hypotekární práva. To vyplývá z § 15 téhož zákona, podle něhož děje se výmaz zástavního práva především podle obecných předpisů platných pro výmaz knihovních práv. K výmazu těchto práv jest však třeba, když pohledávka byla zaplacená, výmazné kvitance, a nelze brániti dlužníku, jenž zapravil dluh, by nepožadoval výmaznou kvitanci od osoby oprávněné k uplatnění hypotekárních práv, t. j. od opatrovníka. Účelem výmazné kvitance není než výmaz knihovního práva zástavního. Nejde tu o nakládání s pohledávkou, jak míní dovolatel, nýbrž o zánik hypotekárního práva z důvodu placení. Právu dlužníkovu požadovati výmaznou kvitanci odpovídá podle §§ 15 a 17 cit. zákona povinnost opatrovníkova k vydání této kvitance. Je proto žalobní nárok oprávněn i po této stránce. Poukaz na důvody jiných rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu nemá významu pro tento spor, neboť každý spor posuzuje se podle skutečností v něm uplatněných, t. j. podle vlastního svého skutkového základu.

Čís. 9520.

Ke zhotovenému nábytku nenabyl vlastnictví dlužník, jenž ho zhotovil, nýbrž jeho manželka, obchodnice s nábytkem, jež koupila surovinu potřebnou ke zpracování, zaplatila dělníkům při práci zaměstnaným mzdu, manželu za zhotovení ujednanou odměnu a již manžel (dlužník) odevzdal nábytek do držby.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, Rv I 881/29.)

Věřitel zabavil nábytek zhotovený dlužníkem. Manželka dlužníková žalovala vymáhajícího věřitele o nepřípustnost exekuce, tvrdíc, že jest nábytek jejím vlastnictvím. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nelze souhlasiti s právním názorem dovolatelovým, že vlastnictví k nábytku zhotovenému dlužníkem musil nabytí dlužník jako zhotovitel, neboť, ana žalobkyně, jak jest zjištěno, koupila surovinu ke zpracování a zaplatila dělníkům zaměstnaným při práci mzdu a manželu, objednanému ke zhotovení díla umluvenou odměnu 10% ceny nábytku a an jí dlužník nábytek do držby odevzdal, nabyta k nábytku, jak správně nižší soudy usoudily, vlastnictví podle § 426 obč. zák., neboť dlužník byl jen zhotovitelem díla z její látky vyrobeného (§§ 1151 a 1166 obč. zák.) a měl jen nárok na smlouvenou odměnu (§§ 1152 a 1170 obč. zák.), vlastnictví k němu nemohl však bez dalšího nabýti. Poukaz na rozhodnutí vídeň. nejv. soudu čís. 2488 Gl. U. nová řada, není případným, poněvadž v případě tehdy souzeném neobjednala manželka dlužníková zhotovení nábytku u dlužníka, nýbrž objednávku učinila třetí osoba, a jako obchodník nábytkem tam vystupoval dlužník sám, kdežto tu obchod ten vede manželka sama, a to již od r. 1917.

Čís. 9521.

Bylo-li ke smlouvě, již řád propachtoval nemovitosti, potřeba schválení zemské vlády, šlo o výminku odkládací. Smlouva neúčinkovala, pokud nebylo stranám doručeno usnesení o schválení.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, Rv I 5/30.)

Žalující řád Benediktinů domáhal se na žalovaných vyklizení a předání dvoru, ježto se dosud nesplnila podmínka, pod níž byla uzavřena mezi žalobcem a žalovanými pachtovní smlouva o dalším pachtu dvoru na šest let, totiž, že smlouva bude schválena zemskou vládou. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

První soud právnicky usoudil, že byla mezi žalujícím řádem a žalovanými dojednána konečná ústní smlouva pachtovní. I kdyby tomu tak bylo, i kdyby se byla nepříhodila stranám, jak usuzuje odvolací soud, nesrovnalost v projevu vůle stran, nebylo by přece považovati smlouvu tu za účinnou proto, že právní podmínka, za níž byla uzavřena, totiž, že smlouva dosáhne též schválení zemské vlády podle §§ 38, 44 a 51 zák. ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. a podle nařízení ministerských ze dne 20. června 1860, čís. 160 ř. zák. a 13. července 1860, čís. 175 ř. zák. se nedostavila, neboť nebylo žalovanými ani